

**MRTVÍ KRÁČÍ PO ZEMI:
ŽIVOT V RÁJI**
Martin Štefko

Golden Dog
2023

Text © Martin Štefko, 2016

Obálka © Tereza Šedová, 2017

Korektury: Veronika Schreiberová, Radka Schreiberová

Kniha obsahuje explicitní scény násilí a pohlavního styku, což by u mladistvých do 18 let mohlo vést k nevratnému poškození jejich mravních hodnot. Nejedná se však o zákaz, ale pouze o doporučení pro toho, kdo bude knihu číst.

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2023 jako svou 78. publikaci

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88067-79-5 (PDF)

ISBN 978-80-88067-80-1 (ePub)

ISBN 978-80-88067-81-8 (MOBI)

Šel jsem cestou prašnou a neohýbal hřbet,
s tíhou nejen v srdci, ale v nohách i na zádech.
Potkal jsem jednou muže, jako ďábel vypadal,
chtěl, abych se posadil, o životě vykládal.
K ohni jsme si sedli, oba pohublí.
Žár byl silný jako u grilu na uhlí.
Myslel si, že začnu o hrůzách, co prožívám,
ale já mu řekl, že si za den často zazívám.
Svět se pohnul, o tom není žádná pře.
I ďábel unaveně hubu rozevře.
Býval jsem účetní a zabil svoji ženu,
tuhle krásnou představu už z hlavy nevyženu.
Pak jsem se vydal na cestu, v hlavě dvojí cíl:
Najít Stephena Kinga a deset tisíc nemrtvých.
Na cestě jsem dlouho, už to budou roky,
ale kdo by počítal všechny svoje kroky.
Umlčel mě a ukázal: „Tam běž, je tam ráj.“
Zasmál jsem se zhluboka: „To se lidi maj!“
Odešel jsem a ještě dlouho jsem se jeho slovy bavil,
až jsem málem zakopl. Kdo tuhle pevnost stavil?

PENÍZE, NEBO ŽIVOT

Vleču se už dva dny v kuse. Vydechneš, končíš. Takhle jsou karty rozdaný. Hlavně v oblasti, kde není přirozenej úkryt, ani žádná výstavba, kde by se člověk skryl. Přesně to se mi stalo. Koncentrace chodců je nízká, ale zdání klame. Jednou si usteleš pod otevřeným nebem a máš na problémy zaděláno.

Tohle se mi nestane!

Noc je našťestí za mnou. Byla chladná. Jednou jsem si ho vyhonil, abych se zahřál. Překvapivě to pomohlo. Už se táhnu dál. Teď se fakt táhnu, protože mi nezbejvaj síly, abych se promenádoval jak správnej kovboj. Když už jsme u toho, správnej kovboj by měl koně, ale zatím se mi nepoštětilo najít nějakyho, kterej by neměl podobu salámu, anebo aspoň dost odporně nesmrđěl.

Svět se pohnul a já pokračuju po svejch. Zatím úspěšně. Pěkně dál, rovnou za nosem.

Za chvíli si odpočinu. Vždycky se nějaký místo najde. Jestli dobře vidím, rozbřesk přede mnou odhalil menší lesík. Je ještě daleko, takže to klidně může bejt fata morgana, ale i fata morgana znamená, že tam někde v dálce něco je. Jenom to najít. Slunce se nerozehřálo natolik, aby mě úplně zblblo.

Vyprahlá pustina a v ní lesík. Oáza klidu.

Určitě.

Vylezu si na strom a tam si dáchnu. To můžu, protože ty šmejdi – k mýmu velkýmu štěstí – maj sice enormní hlad, ale nelezou po stromech. Kdyby lezli, jsme ztracený. Nadobro. Třeba ještě existuje naděje. Vrátime se zpátky do větví, obrátíme evoluci a budou z nás opice.

Jsem unavenej a nohy se mi pletou. Stejně jdu dál. Neochvějnej jak maják v bouři.

Rozhlížím se. Snažím se zahlídnout cokoli podezřelýho. Šťestí mi přeje. Přede mnou nic, co by stálo za pozornost. Nic, co by se hejbal jako stařenka

pod proudem. Že by oblast už někdo vyčistil? Na jednu stranu jsem mu vděčnej, na druhou stranu mě žere, že jsem dva dny nepřidal zárez do zápisníku. Takhle těch deset tisíc zombivců nedám. Ale ne, nemám strach. Lidí bylo sedm miliard, spíš plus než mínus. Můžu bejt v klidu. Mých necelých osm tisíc sejmutejch je prd v bazénu. Pořádně smradlavěj prd.

Což mi připomíná, že bych se měl vykoupat. Člověk může vypadat jak kovboj, ale nemusí smrdět jak přeplněnej septik. Ne, že bych si sral pod sebe, ale potíš se, sem tam ti něco zůstane na oblečení, když se rozvášníš a velkým kamenem, kterej jen taktak uzvedneš, mlátíš do měkkejch tkání. Poslední pračku jsem ovládal jako malej kluk, když jsem do ní strkal kocoura, takže moc zkušeností, jak se vycídit, nemám. Nějakou dobu jsem nenarazil ani na pěknou říčku, která by stála za vypítí. V tý poslední se nedalo ani umejt. Skoro jsem si říkal, že mý gatě jsou čistší. Mrtvolý a nemrtvolý se v proudu vozily jak děcka na horský dráze. Zamával jsem a zdrhal, aby si mě nespletly s Mickeym Mousem a nechťely podpís krví.

Mickey Mouse v mojí představivosti získává až moc jasný kontury a já si konečně uvědomuju, že jestli do hodiny neusnu, zkolabuju. Vodu ještě mám. Šetřím s ní. Ne dost. Třeba halucinace potřebuju. Ulehčí mi. Dostanu se jinnam, abych si uvědomil, že je ještě pro co žít. Měl bych Mickeyho vyzvat na souboj. Trochu bych se obával, že jak má velkou hlavu, netrefil bych mozek, aby byla smrt jistá. A zombie Mickey? Ne, díky nechci. V závěsu za ním by se objevili i Minnie, Pluto, Donald, kterej by nesklapnul ani po smrti, a nejspíš i Goofy, kterej je stejně jenom převlečeněj Pluto. Anebo naopak.

Měl bych si odpočinout.

Musím si odpočinout!

Ani nevím, odkud se ten chlap vzal. Nejspíš se skrejval za kamenem nebo za stromem. Překvapil mě. Válím se po zemi. Nohy se vzpíraj. Celý tělo protestuje. Nechci se zvedat, nechci se postavit, nechci nic, jenom ležet. Jenže pud sebezáchovy, ten protivnej kluk, co mi párkrát zachránil kejhák, se dere na povrch a chce mě zase bránit.

„Peníze, nebo život!“ zařve na mě zarostlej neandrtálec. Míří na mě pistolí. Ani si nevšimne, že já jsem taky tasil. Jeho slova mě přimějou s výstřelem vyčkat.

„Co to kurva meleš?“

Mám čas si loupežníka prohlídnout. Prach se usadil a přede mnou se vyloupnul bezdomovec, kterej by rád čekal ve frontě na polívku, kdyby ji rozdával někdo, komu vnitřnosti nevisí na posledním vlásku. Oblečení má potřhaný, což mě irituje, protože ve světě, kde je lidí nedostatek, se vždycky daj najít hadry, který držej. Jenže nic na něm nevypadá tak pitomě jako slova, který pronesl.

„Peníze, nebo život!“ zopakuje nahlas, jako kdybych prve neslyšel.

„Peníze, nebo život?!“ papouškují jak špatnej imitátor. „To si ze mě děláš prdel?!“ Znejistí. „K čemu ti, kurva, v tomhle světě budou peníze? Seš tak padlej na hlavu, že sis nevšiml, že jediný, k čemu jsou peníze dobrý, je utřít si s nima prdel?!“ Znejistí mnohem víc. Pokračuju v krasojízdě: „Dávám ti jednu šanci, očividně jenom proto, že jsi blbej jak zlomený tágo. Vypadni, prostě padej, nech mě na pokoji a neotáčej se. Zapomenem, co se stalo. Každě půjde svojí cestou, co ty na to?“

Situace se nevyvíjí podle jeho očekávání. „Mám pistoli,“ oznámí mi hrdě.

„Jo, všiml jsem si. Já ji mám taky, ale na rozdíl od tebe jsem bouchačku už použil. Jako nic ve zlým, ale tvoje ruka není dvakrát jistá. Ani bych se nedivil, kdybys neměl nabito.“ No jo, uhodil jsem hřebíček na hlavičku. Cvakal by naprázdno. Poznal jsem to z jeho výrazu. Prostě si něco zkouší. Možná jsem první pitomec, co mu vlítnul do „rány“. Lidí tu zrovna není jak na Vánoce před Rockefeller Center.

„Jsem nebezpečnej!“ Je nebezpečnej, ale sobě.

„Jasný, ale jestli okamžitě nevypadneš, ustřelím ti hlavu. Takhle, jak to říkám. Prostě ti ji ustřelím. Nemám s tím problém. Rozumíš? Klidně se mi podívej do očí, abys pochopil, že neklapu hubou naprázdno.“ Ležím pořád na zemi a špičatej kámen se mi zavrtává do prdele. Ani se nepohnu.

„Já ale potřebuju peníze,“ stojí si za svým.

„Jo, potřebuješ, ale já ti žádný nedám. Žádný nemám. Vypadni, běž si čekat na jiný nešťastníky. Se mnou máš smůlu. Abych parafrázoval tvý slova: Svobodu, nebo život?“ Natahuju kohoutek, aby moje slova padla důrazněji. Očividně se mi daří, protože chlapec o krok ustoupí.

„Ty se mě nebojíš?“ ptá se nejistě.

„Chápeš rychle. A teď se otoč a vysmahni.“

„Takže mi nedáš peníze?“

„Ne, žádný peníze ti nedám,“ říkám pevně.

„Aha, no... tak to jsem se... asi jsem se splet.“

„I tak by se to dalo říct.“

„Takže já půjdu?“

„Výbornej nápad!“

Otočí se, docela zkroušeně. Střelím loupežníka rovnou do týla. Jeho tělo se zvedne na špičky, jak ho síla střely zasáhne, a pak po hlavě přepadne. Tvrdá rána, kdy mu praskne nos, což ho už netrápí.

Nemůžu si dovolit, aby se mi takovej magor kradl za zádama.

Kde mám jistotu, že příště zas nebude mít nabito?

Kde mám jistotu, že si to v hlavě nesrovná a neuvědomí si, kdo je nepřítel?

Zvedám se ze země, na což nejsem zvyklej. Rozhodně ne po tom, co mě někdo srazí. Co následuje, je naučený. Začínám mrtvolu šacovat. Ještě se

ujistím, že průstřel, kterým jsem mu zkratoval obvody, je fatální. Můžu být v klidu. Jeho mozek se rozloučil s pevnou schránkou a vyplaval na povrch. Je směšný, že jeden orgán dokáže utvářet různé osobnosti, ale na čerstvém vzduchu vypadají všechny mozky stejně. Hromada sraček, která nedrží tvar.

Prohledávám mrtvýmu kapsy, ale začínám se smířovat s tím, že jeho nejzajímavější majetek je pistole bez střeliva. Nakonec v zadní kapse najdu peněženku plnou bankovek. Je to pořádnej pakl, jako kdyby se chystal na jízdu se striptérkama. Jedný by zvládnul narvat kalhotky tak, že by vypadala jak ladyboy.

„Tys vážně chtěl peníze, co?“ povzdechnu si. Zabil jsem ho pro jeho obranné mechanismus. Každý máme něco, ale je pitomost to zkoušet zrovna na mě.

V peněžence má kromě bankovek, který si strkám do batohu jako vzpomínku na starý zlý čas, fotku dvou dětí. Jsou nejspíš mrtví. Nemá smysl pro ně tesknit. Když nastal konec světa, alespoň toho kapitalistického, odešlo mnohem víc malejch dětí.

Nechávám „peníze, nebo život“ i s lesíkem, kterej pro mě už nepředstavuje oázu klidu, za sebou a popřeju mrtvýmu, aby našel spočinutí v chřtánu zombie, který má hlad, že nepohrdnou ani mrtvým masem. Nemůžeš být vybíravej.

Je mi šoufl, ale nutím nohy k pohybu. Terén je i přes nějaký ten porost otevřenější, až moc otevřenější, a tak jdu dál. Mohl bych padnout, mohl bych se válet jako propíchnutej had, ale já jdu za svým cílem. Chci zabít. A i když teď zabijím akorát sebe, protože konfrontace se zlodějíčkem mi síly nepřidala, dál přemlouvám nohy, aby se střídaly a já se posouval po tomhle pustém světě, kterej se stal mým nedobrovolným, ale jediným domovem.

Něco mi říká, že místo odpočinku je blízko. Ne proto, že bych měl nejasnej pocit v žaludku, tam mám hlad, ale proto, že je ve vzduchu cítit smrad hnijícího masa. Silnej smrad, hodně koncentrovanej. V blízkosti je obrovská hromada mrtvého lidského masa, který se na slunci rozkládá. Není to maso na nemrtevcech, ale na skutečnějch mrtvolách. A tam, kde je pořádna hromada mrtvol, bude i parta lidí, která z živejch mrtvoly udělala. Tohle je daný. Lidi chtěj přežít. A přežijou díky zabíjení. A zabíjet mozkocucy není nutně pravidlo. Někdy je potřeba zabít všechny. Ten za mnou by vyprávěl...

Jenže s partou lidí vždycky vzniká pořádnej problém – bude se skupina snažit odstranit i tebe, anebo s tebou bude jednat jako s kámošem a nechá tě vyspat? Pravdu nezjistíš, dokud to nezkusíš. A mně zas tolik jinejch možností nezbejvá.

Riskuju? Riskuju, když chci věřit, že se najde pár duší, který mě nesejmou hned, jak mě uviděj? Jo, riskuju, hlavně když se klátím jak jeden z těch, co

jsou na Zemi v přesile, ale vždycky můžu doufat. Jsem jenom osamělej poutník, kterýho přijmou mezi sebe. No, a když ne, pořád mám trochu síly, abych se bránil do posledního dechu.

Stoupám po prudký cestě, která mi připomíná schody do nebe. Jak kdyby nahoře fakt nebe čekalo. Když ne nebe, tak pevnost bohů. Slunce je ještě vysoko. Pořádně nevidím, k čemu stoupám, protože ten protivnej zlatej kotouč mě nutí jít s hlavou skloněnou. Ani klobouk nepomáhá. Díky tomu sleduju cestu, kterou lemuje ten nejdívnější svah, jakej jsem kdy viděl. I když mrtvolý potkávám často, tohle je unikát. Někdo těla naaranžoval, aby obklopovaly stezku až nahoru k... Žádná pevnost bohů. Spíš jsem narazil na peklo. Konečně!

Snažím se nevnímat smrad, kterej mě obestírá jak parta zpocenejch tlustých v bavlněných hadrech, co se mnou jedou přečpaným autobusem okolo skládky. Smrad hnijícího masa se vleče všude, ale tady je ho tolik, že se i po letech zkušeností zalykám. Naštěstí nemám co zvracet. Poslední dny jsem moc nejedl. Párkrát dávám, ale jsem v pohodě. Nakonec se dostanu až nahoru, kde na mě čeká něco, co mě fakt vytrhne. Nejspíš jsem se vrátil v čase, protože za pár stromama, který tu zůstaly, stojí...

„Palisáda?“ zkouším to slovo, který jsem nikdy dřív nepoužil. Kolikrát má taky člověk šanci říct, že stojí před středověkou palisádou? Já si užívám svý poprvý, když pochopím, že jsem dosáhnul vrcholu sil. Ještě se mi to nestalo. Tohle je poprvý – aha, další poprvý! – od doby, co putuju přes Státy jak ve zdlouhavým experimentálním westernu, kdy jsem si jistej, že se dál nehnu.

Tohle je konec.

Nohy mě zradí a já si kleknu tam, kde stojím. Je to rána a batoh na zádech se mi nepříjemně zaryje do ramen. Kolena se zaboří do rozpraskaný hlíny a do kůže se zabodávaj špičatý šutry. Je mi to ukradený. Nezáleží na tom. Z ruky mi vypadne brašna. Dávno jsem zapomněl, že ji nesu. Zpitoměle sleduju zvířenej prach. Něco se mi snaží říct. Nerozumím. Za tím prachem, někde, vidím pohyb. Anebo se mi to jenom zdá. Hlava se mi motá, že bych mohl děcka zadarmo vozit jak na kolotoči.

Je úleva, když přijde konec.

Velká úleva, protože potom už není nic.

JIZVY A ČTYŘI PRAVIDLA

Sedím na židli a kolem je tma. Není mi zima. Není mi teplo. Není mi nijak.

Najednou se všechno mění.

Sedím na větvi a dívám se na svoje nohy, který se bimbaj ve vzduchu. Pod sebou mám vysokou trávu, která se pohybuje jako vodní hladina. Podobně se vlní tráva ve starejch japonskejch filmech. V těch černobílejch. Směr větru se mění. Otočím se a vedle mě sedí pták. Klove mě do ruky. Necítím bolest. Chci uhnout. Nemůžu. Neovládám tělo. Pták mě dál bodá zobákem. Perpetuum mobile. Na hřbetě ruky se objeví krev. *Konečně*, napadne mě.

Pak spadnu.

Otevřu oči. Ležím ve vodě. Jsou v ní stíny. Pohyb. Voda mě nadnáší. Jako kdyby byla opravdu hodně slaná. Nemůžu ochutnat. Jenom pozoruju. Nemusím plavat. Nepotopím se. Asi nejsem z masa, spíš ze dřeva, lehkýho, co pěkně plave. *Ožiraj mě ryby*, uvědomím si, když rozpoznám stíny pod hladinou. Voda se začne barvit krví. Mojí krví. Chci křičet.

Potopím se pod hladinu, zničehonic.

Ležím na stole. Jsem nahej. Nejsem příkurtovanej. Není třeba. Paralýza neustoupila. Bolí mě břicho. Ale fakt fest. Jak kdybych snědl kýbl fazolí a myslel si, že dvě porce pořádně pálivýho vindaloo dokážou rozehnat prdy, co se mi valí střevama. Místo toho můj žaludek hoří. Ruce ani nohy nejsou schopný cokoli udělat. Křičel bych o pomoc, kdybych otevřel tlamu a vydal jakékoli zvuk. Nic. Pořád jsem jenom pozorovatel. Dívám se, cítím bolest, ale tím mý kouzelný schopnosti končí. Najednou překvapivě nadzvednu hlavu. Chyba! Moje břicho je otevřený. Vidím si do nitra. Jsem rozežraný zevnitř. Červi se svíjej v mejch útrokách a hodou na zbytcích tkání a or-

gánů. Nikde žádná krev. Jako kdybych ani nebyl živý. Jako kdybych byl mrtvou vzpomínkou na krasavce, kterým jsem bejval, na borce, co měl vlastní kancelář, malej, nicotnej, zaprděnej život, na toho ubožáka, co se svý ženě nedokázal postavit. Posloužím aspoň červům. Někdo ze mě má něco dobrýho. To je fajn, ne?

A pak se probudím.

Jsem dehydrovanej jak mumie a mám hlad, že bych si na vlastní ruce pochutnal. Nejsem mrtvej? Jsem nemrtvej? Moje obavy se rychle rozptýlí. Ležím na měkký matraci. Uvědomuju si, co se mnou je. Uvědomuju si svoji existenci. Snad je to pořád důkaz života.

Něco je jinak.

Jak je sakra možný, že ležím v posteli? Jak jsem se do ní dostal?

Jaký je moje překvapení, když si sáhnu k boku a nenahmatám kolty. Neprítomnost kalhot mě taky neuklidní.

„Pistole jsme ti uklidili,“ řekne hlas, kterej mi nijak neuleví. Když ti chybí gatě, chlapskej hlas tě nepotěší.

„A ostatní věci?“ zeptám se a snažím se zůstat v klidu. Ve skutečnosti mám pocit, že jsem v ohrožení stejně jako člověk zavřenej v kleci s pěti nemrtvejma. Jsem v pasti, ale ještě chvíli naživu. Vždycky si říkej, že když nejseš mrtvej, tak hlavně proto, že ty druhý nechťej, abys skapal. To je dobrý znamení. Anebo si tě chťej vychutnat a mít tě co nejsilnějšího na mučení. Dehydrovanej člověk nikdy nebude šťavnatej jako vykrmenej vepř.

„Všechno je tady, o nic jsme tě nepřipravili.“

Jo, tohle jsou slova, po kterých se ti stáhne svěrač. Když otevřu oči, možná zjistím, že mám uříznuté nohy. Ale třeba je všechno v pohodě. A tak nezbejvá než...

Otevřu oči.

Jsem v malý chatce, snad srub. Všude samý dřevo. Je léto, je příjemně, ale když je zima, musí sem táhnout jak Skotům mezi nohy. Ležím na posteli. To už vím. Palanda, dost široká. Uprostřed místnosti, jediný, kterou chajda má, postává židle a na ní trůní chlapík. Není od pohledu příjemnej. Typ, kterýho když nebudeš poslouchat, skončíš pod jeho podrážkou a ještě budeš rád, že nic nevyšlápnu, když ji budeš čistit jazykem. Drsnej chlap, což mi rozproudí krev v žilách. Znáš to. Dva kohouti na jednom smetišti nikdy nevěstěj nic dobrýho. A já kohout jsem. Druhej kohout nemusí vědět, že jsem bejval účetní.

Na hlavě se mu leskne prvotřídní pleška se spoustou vad – plno jizev a rigolů, jak kdyby myš vzala malej pluha a připravila pole k osetí. Očividně nic nerostlo a myš neuspěla. Jizvy dosvědčujou, že se Plešoun akce nebojí. Anebo jako malej spadnul do mixéru. Na sebe si nevzal kovbojskej háv, což je škoda, protože by souboj mezi náma vypadal fakt dobře. On samozřejmě

jako padouch, já jako eastwoodovskej klad'as. Místo koženéjch kalhot, pořádně vysokějch bot, košile, vesty a klobouku, si na sebe můj sok nahodil džíny, který pamatujou pevnějši časy. Kdybych se dobře díval, možná zjistím, jestli má spod'áry. Potrhaný rifle nikdy nevyjdou z módy. Natáhl na sebe tílko, který dává vyniknout muskulatuře, nad níž bych klidně zahvízdal. Svaly se dmou jak vyfoukaný pumpičkou. Ne tolik, aby prasknul. Je osvalenej, ale vypadá dobře. Tohle je něco, co se moc nevidí. Nic proti zombie světu, člověk si vybírat nemůže, ale dostatek jídla a obžerství nejsou pojmy, který by se skloňovaly denně. Dobře živenej, zdravěj chlap – až na tu rozjebanou hlavu – se jen tak nevidí.

„Máš za sebou dlouhou cestu, co?“ nadhodí ledabyle.

„Vypadám na to?“

„Popravdě vypadáš, že přicházíš z roku 1870.“

„Oblečení lidí mate.“

„Taky myslím.“ Na chvíli se odmlčí. Mám pocit, že skončilo milý o'ukávání a je potřeba přejít k věci. „Viš, kde jsi?“

„Jen zhruba.“ Stát bych tipnul, ale kam mě odtáhli... V hlavě se mi vybaňuje slovo palisáda, což mi přijde uhozený.

„Právě teď jsi v osadě, kde nejsme rádi, když někdo přijde a my o něm nic nevíme.“

„Jste podezřívavá banda, to je přirozený.“

„Ano, podezřívaví zvlášt' k lidem s tvým arzenálem.“

„Chlap se musí umět bránit.“

„To, co u sebe máš, by nám stačilo minimálně na rok.“

„Vidíš, a já bych rád přežil dýl. Seš v osadě sám?“

„Sám v osadě? To je pitomá otázka.“

„Asi se snažím hrát pitomýho, abych nevypadal nebezpečně.“

„Ted' zrovna moc nebezpečně nevypadáš.“

„To se vsadím. Kdo mi stáhnul kalhoty?“

„Nemusíš mít strach, nikdo tě neznásilnil.“

„Připouštím, zadek mě nebolí.“

„Dva chlapi tě odnesli, jedna z našich žen se o tebe postarala.“

„A ty na mě dohlížíš, abych neprovedl něco nepředloženýho?“

„Dá se to tak říct. Je to lepší, než abychom tě někde zavřeli jako zvíře, nemyslíš?“

„Nestěžuju si. Seš tady asi někdo důležitěj, co?“

„Dá se to tak říct. Něco jako starosta, ale nerad se považuju za víc než ostatní.“

Skvělý, nejspíš jsem se objevil v komunistický zemi. Plešoun mi byl sympatickej, ale co mi popisuje, zní divně. Nevím o jejich osadě vůbec nic, ale když větší skupina lidí přežila tak dlouho, nemůžou bejt normální. Vždycky

je za rohem průser. Klidně se vsadím, že tam venku, za dřevěnejma stěnama, nečeká vůbec nikdo. Anebo jsou všichni nemrtvoly, figuríny, něco podobnýho. Svět se sice pohnul, ale ne tak moc. Šilenej byl už před tím.

„Kolik je tady lidí?“

„Se mnou dvacet jedna. Nejsme velká osada. Snažíme se to tak udržet.“

„Takže mám hodně rychle vypadnout.“

„To záleží.“

„Tady se nám to začíná komplikovat, co?“

„Jsme osada, která si udržuje řád. Máme pro tebe místo, minimálně do doby, než zesílíš. Právě proto musíš dodržovat určitá pravidla.“

„Pravidla?“

„Pravidla nesmíš porušit. Jestli chci osadu udržet pohromadě, musím na tom trvat.“

„Dobře, o co jde?“

„Zaprvé, nikdy nemluv o tom, co se stalo.“

„Jako konec světa?“

„Ano. Minulost před apokalypsou neexistuje, mluv o přítomnosti. Nebo budoucnosti. Co budeš dělat, kam jdeš, co máš rád. Žádná minulost.“

„Dobře, to zní... rozumně.“

„Zadruhé, nepoužívej zbraně a nenos je. Jsou povolené jen na hlídkách. Ty jsou pravidelné. Osm hodin jedna dvojice. Pokud zůstaneš, budeme mít společné hlídky.“

„A budem střílet nemrtvý?“

„Když se objeví.“

„Fajn, s tím nemám až takovej problém.“ Ale kolťáky bych chtěl zpátky!

„Skvělé. Třetí pravidlo je jednoduché. S nikým si nezačínej.“

„Jako sex?“

„Ano, sex. Máme tu jen páry nebo samotáře. Tak to musí zůstat.“

„Proč?“

„Prostě nesmíš narušit existující vztahy.“

Moc na výběr nemám, takže souhlasím, i když se mi osada zamlouvá míň a míň. Začínám mít strach, co mě čeká venku. Možná bych měl zůstat v posteli. Možná bych v ní měl umřít.

„A pak poslední pravidlo,“ řekne s takovou silou, až některý jizvy na pleši ztmavnou.

„Vždycky je poslední pravidlo.“

„Pokud se rozhodneš odejít, nikdy se nevracej.“

„Nebo?“

„To si domyslíš.“

Nemluví v detailech, ale následek porušení posledního pravidla se nabízí. Zjizvenej plešoun se mi zamlouvá. Jasně stanovuje pravidla. Má představu

o tom, co dělat, aby osada fungovala. Ještě bych se měl podívat ven, abych si fungování ověřil na vlastní oči. Celkem mu věřím. A to by mohl být problém. Nevyplácí se lidem věřit.

„Mám otázku,“ uvedu se.

„Ano?“ pronese mile. Dotazy čekal.

Nabízí se jich víc, ale začnu zlehka: „Jak se jmenuješ?“

Plešoun se usměje, což by obstojně vyděsilo třídu na prvním stupni. „Ernest. A ty?“

„Kovboj.“

„Jo, tohle jméno k tobě sedí. Už na něj slyšíš?“

„Když se dostanu k lidem, s kterými se sblížím, jiný jméno nemám.“

„Nový svět, nová identita, co?“

„Tak nějak. Vsadím se, že jste před koncem světa nežili v týchle osadě.“

„Každý žil jinak. Ale když se ti na prahu zhroutí člověk, co je narvaný do kovbojského, překvapí tě to i dnes.“

„Jak dlouho jsem byl mimo?“

„Několik hodin, ne moc dlouho.“

„Tomu věřím. Necítím se vyspanej dorůžova.“

„Tady tě dáme dohromady. Máme dost jídla.“

„To jsem rád, ale bodla by voda.“

Ukáže rukou na stolec, kterýho jsem si do té doby nevšiml. Stojí mi u hlavy v mrtvém úhlu. Stolec je rozviklanej. Jako trofej na něm trůní orosená sklenice s vodou. Natáhnu ruku a ve stejnou chvíli si uvědomím, že se musím zvednout, abych se napil a neutopil. Nabídnutá voda je jako sex s krásnou ženskou. Když piju, neskutečně si to užívám. Jakmile je hotovo a odkládám prázdnou sklenici, chci víc, protože to bude stejně krásný. Jenže když máš moc vody najednou, udělá se ti akorát blbě. Stejně jako tě omrzí sex s jednou ženskou. A tak pokládám sklenici zpátky na stolec, o nášup si neříkám.

„Díky.“

„Není zač. Jestli máme něčeho dostatek, tak vody.“

„To se máte. Já na moc pramenů cestou nenarazil.“

„Oblast je hodně suchá. Najít nekontaminovanou vodu je zázrak. Však uvidíš, jaký jsme měli štěstí. Máme obrovský zásoby pitný vody, která skvěle chutná.“

„Můžu potvrdit.“

Zvedne se ze židle. „Cítíš se na prohlídku osady?“

„Mám být nervózní?“

„Myslím, jestli se na to cítíš fyzicky.“

Zkusím se posadit. Fyzicky se rozhodně necítím jako mladík, ale člověk pár let před čtyřicítkou ještě neuvažuje, že jeho tělo je jenom ze součástek,

který se časem opotřebujou. Namlouvám si, že je můj stav způsobenější dehydratací, a nejspíš to funguje, protože se posadím a hlava se mi přestává motat.

„V pohodě?“

„Jak kdybych měl kocovinu a navíc souložil s ženskou, co celou dobu smrkala.“

„Tady máš,“ hodí mi kalhoty a já je frajersky nechám padnout na zem, až to zazvoní, jak přezka pásku flákne o podlahu.

„Díky,“ odvětim vděčně a seberu gatě. Natahuju si je. Nic jednoduchého, když máš každou chvíli pocit, že se ti hlava zas roztočí a ty si u oblíkání zauzluješ ruce. Úkol splněn, zakasám si tilko a nakonec se mi podaří zapnout knoflík i pásek. Máma by ze mě měla radost. Na chvíli si lehnu, abych měl jistotu, že neomdlím. Vážně blběj stav, ale co nadělám, když jsem tak pitomej a způsobil jsem si ho sám? Až se najím, pořádně najím – to znamená, že spořádám celou konzervu a něco k tomu – bude líp. Tělo bude fungovat, jak má. Věřím tomu!

„Chceš pomoci?“ ptá se Ernest, když mě vidí.

„Dobrý,“ řeknu, i když bych dal nevim co za kriplkáru.

Nadechnu se, pořádně, zhluboka. Stojím na nohou, chvíli se opírám o stěnu, která by mohla bejt o něco blíž. Ono to půjde. Udělám několik prvních kroků.

„Jak kdyby ses znova učil chodit, co?“ směje se Ernest.

„To se poddá.“ A mám pocit, že to fakt bude dobrý. Když mě takhle uvidí lidi venku, budou mě podceňovat. Neuvidí hrozbu, a to je dobrá strategie, jak zapadnout. Nevím, co jsou zač, oni neví, co jsem já zač, a tak budem budovat přátelský vztahy, než abysme po sobě hned stříleli. Stejně nemám čím, protože moje kolty jsou kdovíkdě.

Úkol číslo jedna: Dostat pistole zpátky!

Když se Ernest postaví, je impozantní. Není vyšší než já, snad stejně vysoký, ale jeho svalstvo... pecka! Kdybych víc posiloval... Stejně nemám dost jídla. Plešoun vypadá jak maršmelounovej paňáca, až na to, že ho nemáš chuť nakousnout. Nejspíš by ti urazil palici.

Vyjde z chajdy jako první a čeká venku. Je tam moc světla. Jak kdyby se slunce rozhodlo, že jsme se neviděli až moc dlouho, a tak mě vítá se vší parádou.

Vstoupím do světla a rozhlídnu se po malým ráji na zemi, kde se nesmí mluvit o minulosti, cizoložit a nosit zbraně. Jo, a nesmí se sem vracet.

Jak kdybych se objevil v nějakým westernu ze třicátých let.

RÁJ NA ZEMI

Připadám si jak v době, kdy se těžilo zlato a každéj z toho měl horečku. Když došlápnu na hlínu, rozvím prach. Země pod mýma nohama – udusaná půda, nic jinýho – nesvědčí o úrodnosti a blahobytu. Tajemství Plešounových svalů asi tkví někde jinde.

Kryju si rukou oči před silným sluncem, když si všimnu, že mi Ernest podává klobouk. Je můj. Nasadím si ho a hned jsem jistější v kramflecích. Hlava pořád dělá divy, ale držím se. Na první pohled vypadám, že si právě chystám osedlat mustanga. Ve skutečnosti se snažím udržet všechny kyselé šťávy uvnitř.

Kromě dřevěný chatky, z kterýj jsem právě vyšel, se osada skládá z dalších asi patnácti podobných stavení. Můj srub stojí kousek od palisády, nějakých šedesát stop od brány. Palisáda je dvojitá, aby měla ochoz, na kterým zrovna stojí ženská a chlap. Mají společnýho víc než jen službu, protože si spolu vní, něco si sdělujou dost zblízka a je vidět, že ani jednomu nevadí přítomnost v osobní zóně toho druhýho. Ernest se na to nedívá nijak divně, takže tihle dva neporušujou pravidlo smilstva. I když maj oba na ramenou pušky, neporušujou ani pravidlo o držení zbraní, protože jsou na hlídce. Akorát mám pocit, že se věnujou všemu, jenom ne hlídání. Bejt Ernestem, ani trochu by se mi jejich plkání nelíbilo. Usínaj na vavřínech. Až moc si žijou v klidu, a tak nemaj zapotřebí bejt ostražitý.

„Chceš se jít podívat?“ ukazuje Ernest na hradbu.

Jo, proč ne. Nahoru vedou dva dřevěný žebříky po stranách brány. Nejsem ve stavu, kdy bych nahoru vyskákál jako kočka, ploužím se jak ožralej námořník. Chlap na palisádě mi pomůže, za což jsem mu vděčnej. Vděk najevo nedám.

„Pěknej klobouk,“ sdělí mi, jako bych to nevěděl.

„Díky,“ odvětim. „Jsem Kovboj.“

Zasměje se. Co jsem taky čekal? „Já jsem Stan,“ představí se.

„Dobrý jméno,“ odvětim v narážce na pěkný klobouk. Dodá: „Tohle je Gwen.“ Žena se ke mně přitočí. Jsou hezkej pár. Ne takovej, kterej by se stal královnou a králem plesu, ale ten, co si jich nikdo nevšímá, ale o deset let později maj dvě pěkný děti a královna a král plesu jim závidí, protože jejich životy nejsou tak skvělý, jak jim před maturou malovali.

Stanovi řídnu tmavý vlasy, hlavně v koutech, ale příjemnej úsměv to dost vyvažuje. Gwen je podezřívavější a tolik se neusmívá. Má pěkný dlouhý vlasy, svázaný do ohonu, kterej ji dělá přísnou. Rezervovanej výraz k ní sedí dokonale. Má temný oči, což s vlasy souzní. Oblíkla si těsný kalhoty a volnější košili s dlouhým rukávem, která oznamuje, že její hrudník má co nabídnout, když nemáš velký nároky na objem. Z hlediska vizuálního není co vytknout. Ale jenom se domejšlím, protože moje hlava si pořád dělá, co chce. Soustředit se je těžký.

„Tak Kovboj, jo?“ vytrčí proti mě Gwen bradu.

„Říkat si v tomhle ohozu kosmonaut mi přišlo blbý.“

Stan se zasměje. Gwen se neudrží a taky z ní smích vylítne. Nevím, jestli jsem si je získal, ale jsem na dobrý cestě. Místní lidi vypadaj hodně neopatrnej.

„Plánuješ s náma zůstat?“ nadhodí Stan, jak kdybych se právě vrátil do města, kde jsme spolu vyrůstali.

„Fakt nevím,“ odpovím, „Ernest mi zatím dělá průvodce.“

„Jo, Ernest je dobrej chlap,“ sdělí mi Stan. Mám pocit, že nelže. Ernest sleduje cestu dolů z kopce, kudy vede nejspíš jedinej přístup do pevnosti. Musím uznat, že lajdačení místních hlídek je na místě. Nahoru se vine úzká stezka, která je lemovaná horama mrtvejch. Sem by se autem nikdo nedostal, vojsko jedinej ve dvojstupu. Na první pohled se není čeho bát. Až na smrad, když je špatnej vítr. Dneska vane dobrej. Svý dělaj i stromy. Pár se jich před i za palisádou tyčí. Jehlice moc nemají, což bude suchem, ale sladkej kyslík vypouštěj. Anebo je tu prostě dobrá cirkulace a smrad se nám vyhejbá.

„Strategický místo,“ prohodím k Ernestovi.

Akorát na mě ukáže prstem, jako kdyby mě chtěl sejmout, a na jeho zjizveným ksichtě vyvstane výraz, že nevím, na čem jsem. Něco skrejvá. Jsem typ, co rád ví, na čem je. A když to nevím, jsem dost nesvůj.

Jsem nesvůj, i když slejzám z žebříku a nechávám Stana a Gwen jejich povinností. Za žádama mám palisádu a před sebou malý, dřevěný městečko. Pořádně velkéj model s panáčkama, který vypadaj jak živý. Dokonce se zdá, že každej vykonává nějakou činnost. Jenže ať počítám, jak počítám, vidím šest lidí. Navíc můjmu rozostřenému zraku a pomalému mozku – to se

zase zlepši! – neujde, že vidím jenom ženský. Že by lesbická osada, kde si Stan a Ernest užívají?

„Máte tu ještě nějaký chlapy?“

Ernest se zase tajemně usměje. „Máme celkem šestnáct domů,“ odpoví mimo mísu, i když i tohle je dobrá informace. „Každý dům je uzpůsoben pro čtyřčlennou rodinu.“

„To je hezký,“ pochválím ho. Zeptám se, kolik takových rodin mají.

„Hm, vlastně žádnou,“ uvědomí si.

„Takže... jsou tu nějaký děti?“ Procházíme osadou, kde domy stojí bez jasnýho pořádku. Nevím, možná to z ptačího pohledu dává dohromady obrazec, ale z lidskýho pohledu můžu říct, že chybí pravoúhlá a rovnoběžná pravidelnost. To je fajn. Pravidelnost je nuda. Navíc se dá předpokládat, že lidi, co tu žijou delší dobu, si svý domy nepletou. Baráky sice vypadaj na první pohled stejně, stavěný podle jednoho mustru, ale každěj je svůj, má trochu jiný vady na kráse, větší mezery mezi prknama, anebo i malou ozdobu v podobě suchý kytky, čerstvý kytky, květináče a tak podobně. Stačí pár pohledů a snadno si uvědomíš, že sem lidi nepřišli před pár týdny. Lidi jsou v osadě zabydlený dlouho.

„Malé děti ne,“ odpovídá Plešoun, zatímco pozoruju pěknou macatou babu, okolo čtyřiceti. Líbí se mi. Velkej zadek, velký prsa, černý kudrnatý vlasy, prostě opak mý drahý mrtvý polovičky. Jak se na mě macanda podívá, její výraz není příslibem hřejivejch vztahů. Jsem cizí a jediným pohledem mi to dává sežrat. Pohodí hlavou a projde kolem, zapluje do jednoho z domů a nechá Ernesta jeho průvodcovský práci.

„Každému se očividně moc nelíbí,“ řekne Plešoun přátelsky.

„Co jsem jí udělal?“

Pokrčí rameny. „Vůbec nic. Prostě jsi přišel. Jsi nový, narušuješ zavedené pořádky. Jsi nebezpečný. Někdo to snáší hůř než jiní.“

Tomu rozumím. Ani oni a jejich přítomnost v mém životě nejsou podle plánu. Doufal jsem, že se budu držet mimo civilizaci, že budu zabíjet, co hrdlo ráčí, ale místo toho jsem skončil na vyprahlý půdě, kde mám pocit, jako kdybych se vznášel. A není to jen tím, že se mý tělo ještě neuklidnilo. Už se cítím líp, podle všeho zabrala sklenice vody. Dojem vznášení způsobuje palisáda, která nemá po celým obvodu stejnou vejšku. Směrem od brány, kterým jdeme, se viditelně snižuje natolik, že bych ji na špičkách bez problémů přehlídl. V jednom místě chybí úplně. Právě tohle místo ve mně vzbuzuje pocit vznášení se. Vidím za palisádu, ale přitom tam není nic. Žádný stromy, žádný kopce, žádný skály. Jako kdyby země končila. Míříme tam a já začínám mít pocit, že mi Plešoun odhalí něco, co nechci vidět.

„Tohle je společenský sál,“ ukáže mi Ernest budovu, kterou jsem považoval za další domek pro čtyřčlennou rodinu. Zblízka vidím rozdíl. Dřevěný stavení má protáhlejší půdorys. Vejde se do něj víc lidí než do ostatních.

„Co pořádáte za společenský akce?“

„Všechno možné,“ rozhodne se začít zeširoka. „Čtení knih, někdy dokonce autorská čtení, máme tu pár, který hraje divadlo. Jsou mimové, ale hrají i normální věci. Sue a Ted, taky je poznáš. Hrajeme společenské hry, kvízy, zkusíme i bingo, ale není to ono.“

„Za třicet let nebudete dělat nic jinýho,“ utrousím a nahlídnu do otevřených dveří společenský místnosti. Stoly, židle, pódium. Televizi nebo kino jsem fakt nečekal. Co bys dal za trochu elektriny?! Je fakt, že si uvaříš i na plynu nebo na ohni, ale byls zvyklej na jinéj luxus. A jestli mi něco fakt chybí, jsou to filmy. Ještěže knížky zůstaly. Ty elektrinu nepotřebujou. Je dobře, že si apokalypsa přikvačila v době, kdy elektronický čtečky neovládly trh s knihama. Pak bysme byli s kulturou úplně v prdeli.

„Zrovna dneska hrajeme deskové hry. Můžeš se přidat.“

„Jo, když tak jo,“ odvětim ledabyle, protože moje oči jsou pevně přimknutý k místu, kam jdeme. Díra v palisádě. Přece jen něco zahlídnu. Mechanismus, provazy, snad i kladka, ale to je všechno. Pak je jenom... no prostě jenom vzduch.

„Co tam vidíš?“ ptá se Ernest a v jeho hlase slyším pobavení. Ale nemluví tónem, kdy máš pocit, že tě čeká něco, po čem si nahodíš kalhoty zevnitř, mluví tónem, kdy tě čeká něco, po čem ti spodní čelist spadne až na prsty u nohou. Normálně jsem rozhozenej.

Čekám propast. Ten šmejď mi ukáže hlubokou díru, do který mě hezky postaru strčí. Takhle si poslední cestu nepředstavuju. Stejně pokračuju dál. Míjíme chlápka, kterej se vyloupnul zpoza palisády. Kejvne nám.

„Jen běž,“ popostrčí mě Ernest. Mám chuť vytáhnout bouchačky, kdybych nějaký měl. Kam mi je schovali?

Těch několik posledních kroků udělám. Se zvědavostí svádím nerovnej souboj.

Stanu za palisádou.

Ne, že by mi spadla čelist. Měl bych padnout na kolena. Podaří se mi prvotní šok ustát.

„Do prdele,“ vyleze mi z huby oduševněle.

„No jo, do prdele,“ posmívá se Ernest vedle mě.

Můj mátožnej mozek má pořádný problémy zpracovat oční vjemy. Jak kdybych se octnul ve filmu, ve *Ztraceným světě*, nebo tak něco. Přede mnou se rozkládá prostor, ale není to NIC, naopak, je to NĚCO. Jsem na okraji srázu a pode mnou je úžasná krajina.

„Co je tohle za místo?“ ptám se Ernesta.

„Sopka nebo propadlá hora,“ uvede vlastní hypotézy. A najednou všechno dává smysl, i když mám pocit, že jsem se octnul v ráji. Krásnej ráj, až k posrání krásnej.

Osada samotná leží na vrcholu hory, kde není víc místa než na malou vesnici. Zbytek vrcholu se propadl. Pod náma je rozevřené chřtán. A jakej chřtán! Má v průměru okolo půl míle. Skála s osadou je jedinej výčnělek po celým obvodu sopky. Na ostatních částech je stěna sopky úzká a strmá. Žádný místo, kde by se dala postavit židle, natožpak dřevěnej dům.

Jasně, řekneš si, co tak vyšiluju? Jsem ještě neviděl sopku? Nebyl jsem u Grand Canyonu? Amerika je plná podobnejch míst. Pravda, některý jsem cestou navštívil. Ale osada není všechno. V jícnu sopky se vytvořil ostrov. Je to vyvýšená plošina, která nemá o moc menší průměr než celej jícen. Plošina uprostřed vystupuje z lúna hory jak jazyk obrovský bestie. Malá stolová hora. Zub vyčnívající z příliš malých úst. Mezi stěnou sopky a stolovou horou se vytvořila propast o šířce asi patnácti stop. Když se podívám přímo pod sebe, vidím do hlubiny, která... no nějakej ten věžák by se tam vešel.

Plošina uprostřed není ve stejný vejšce jako osada. Je dobrých šestnáct stop pode mnou. Skočit dolů je dobrá cesta, jak si zlámat hnáty. Šestnáct stop není tolik, ale stejně. Zkus si to skočit, když pod sebou máš propast. Plošina je díky tomu špatně dostupná. Místním to nevadí, protože jich tam vidím nejmiň deset. Pracujou. Už vím, kam se poděli chlapi. Dolů na ten kus hory, která je tak rovná, že by se na ní dal hrát fotbal. Místní ovšem nejsou pitomý a dole zřídili něco, co mi vyráží dech.

„Jak jste to dokázali?“ pronesu ohromeně.

„Vlastně náhodou.“

„Náhodou?“ dívím se upřímně takový pitomý odpovědi.

Ernest rozhodí rukama. „Na tomhle místě,“ myslí osadu, „jsme se usídlili proto, že nám přišlo bezpečný. Blížila se zima, potřebovali jsme sruby, kde přežijeme. Když přišlo jaro, zjistili jsme, že dole je úrodná půda.“

Tak to má sakra pravdu! Celá plošina se zelená, jak kdyby právě tenhle malej kus země byl ztraceným rájem, z kterého vypudili Adama a Evu, když si prvně vrzli.

„Nevím, jak je to možné,“ pokračuje Ernest, „ale každý rok máme úrodu, která bohatě stačí celé osadě. Musíme potraviny konzervovat, aby se nekazily, protože si nemůžeme dovolit plýtvat. Kdybys chtěl marmeládu nebo nakládanou zeleninu, klidně si řekni.“

Dívám se na pohyb, kterej je čilejší, než aby ho způsobilo pár lidí. „Máte tam zvířata?“

„Máme,“ přisvědčí Ernest. „Pěstujeme a chováme, co se dá, co jsme našli.“

„Máte prase?“ zeptám se s nadějí v hlase.

„To máme,“ přitaká Ernest a já přemýšlím, že bych rád pečínku. Anebo pořádněj hamburger, protože krávy, co tam dole stojí, se nedaj přehlídnout. Ráj na zemi! Vážně! Alespoň na zemi, která je protkaná hnilobnejma stopama nemrtvejch lidí. Asi je těžký si to představit, ale že najdeš v Americe – kdekoli! – místo, kde rostou plody – jakýkoli! – a pasou se tam krávy – zdravý! – je prostě neuvěřitelný! Za celou dobu na cestách, a že je to nějakej pátek, jsem na podobnou úrodu nenarazil. Ani vzdáleně. Sem tam farma, kde měli kuřata, něco se dalo pěstovat, ale tady... Tohle je ke všemu místo, kam se chodci jen tak nedostanou.

Tady se vážně dá žít!

Najednou se Ernestova pravidla nejeví tak podezřelý. Osada pravidla potřebuje, protože nikdo nechce, aby ráj skončil. Chtěj mít pořád co jíst, chtěj mít pocit bezpečí. Pocit bezpečí je tady přirozenej. Nepřítel, ať je živěj nebo skoro mrtvej, se k tobě dostane jenom z jedný strany. Co já vím, lítajících nemrtvých tolik není.

Motá se mi hlava, jak se dívám na místo, který víc než cokoli prezentuje ztraceněj svět. Není ale ukázkou dřívějšiho života. Takhle můj život rozhodně nevypadal. Krávu jsem viděl akorát na obalu sejra, o dalších zvířatech nemluvě, snad jedinej v zoo. Můj život byl městskej beton. Tohle je venkov a s tím já jsem se nekamarádil. Venkov byl pro mě, měšťáka, sprostý slovo a představa, že bych se musel vyhejbat hovním... no dobře, to není zas tak pravda, protože tohle musí člověk ve městě dělat taky, ale prostě zemědělství a tak, to mi vždycky přišlo strašně zpátečnický. Jasně, někdo to dělat musí, ale neviděl jsem jedinej důvod, proč bych musel já. Při představě, že se moje snobská manželka brodí brázdou, chčiju smíchy. Tady venkov dává smysl. Dává větší smysl než prosklenej mrakodrap, v kterým v současnosti nenajdeš nic, co by se ti hodilo. Pokud teda nechceš sešívačku používat jako zbraň. Na zombie krysy možná, ale ty mrchy jsou rychlý!

„Tak co říkáš?“ obrátí se na mě Ernest pyšně. A má bejt sakra proč pyšnej!

„Šel bych si lehnout,“ odpovím, aniž bych reagoval na otázku.

„Seš v pohodě?“ prohlídne si mě skoro starostlivě.

„Ale jo, jenom motolice. Musím něco sníst a ještě se napít, něco do sebe dostat. Pak snad všechno vstřebám.“

„Jídlo se připravuje. Jeden dům slouží jako jídelna. Akorát se tam nevejdeme všichni najednou. Můžeme tam jít. Sedneš si, napiješ se a za chvíli bude jídlo.“

„Dobřej plán.“ Představa, jak mi někdo uvaří, že to bude teplý a nejspíš taky dobrý, protože to bude z čerstvejch surovin, mě vzrušuje. I kdyby to měla bejt jenom rozvařená zelenina, budu se olizovat až na prdeli.

„Jídelna je tady,“ ukazuje na dům, kterej sice vypadá, jako všechny ostatní, ale dojde mi, že právě tam vlezla Macanda, co jsem jí od pohledu protivnej. Jestli mi bude vařit ona, najdu na talíři pořádněj flusanec.

„Pěkně to tu voní,“ začichám ve dveří. Pořádná změna, když normálně cítíš rozklad mrtvejch lidí.

„Máme dobrý kuchařky,“ reaguje Ernest, kterej se rozhlíží, jako kdyby někoho hledal. Je pořád opatrněj, na rozdíl od ostatních. Má smysl pro povinnost. Musí ho mít. Jinak tady nepřežijou. Zatím uspěl.

Vcházíme do jídelny a moje pusa slintá. Ani ne tolik nad dvěma zpočenejma ženskejma, který se ohání okolo ploten, ale nad tím, že ve vzduchu visí vůně masa, krásně upravenýho, nádherně šťavnatýho. A k tomu zelenina. Sakra! Takhle voní jídlo. I nějaký koření, nejspíš bylinky. Kruci! Vzhledem k tomu, jak tenhle den začal, to je kurva pokrok!

Macanda si mě hned všimne. Zamračí se, ale to je naštěstí všechno. Ženská u rozpálených hrnců, navíc ženská, která se na tebe dívá jak na prznitele dětí, není bezpečný spojení. Když mě ale vyzve, abych se posadil ke stolu, nezní až tak kysele. Hodně pěkná ženská, když ti nevadí objemnější partie. Má hezkej obličej. Ten tuk navíc, kterej má ve tváři, jí dělá krásnější. A umí vařit. V tomhle světě dobrá kombinace. Nejenom v tomhle světě. I ve čtyřiceti vypadá mladě. Netrpí spartánským životem, kterej jsem si užil já a mnohý jiný lidi. Když ženská nemá co jíst, po dvou letech života ve strachu už nevypadá oble a velkolepě. Macanda měla co jíst a nebála se.

Ernest si dřepne naproti. Máme k dispozici židle, který nejsou domácí výroby. Někdo je přitáhnul. Odkud asi? V dohledu žádná Ikea nestojí. Holt ukrást něco na samotě není až takovej problém. Stoly jsou taky z diskontu. Útulný prostředí, jen kamna evokujou dojem, že ses vrátil v čase. Ale co máš dělat, když jinak než na ohni nic neuvaříš?

„Co dneska bude, slečno...?“ zeptám se docela směle a nechám otázku nedokončenou v naději, že Macanda doplní svý jméno.

Místo ní odpoví druhá žena, výrazně hubenější a výrazně starší. „Paní Sofie,“ dá důraz na slovo paní. Jak kdybych s ní chtěl něco mít! „Dnes vaříme kuřecí se zeleninou.“

Zavřu oči a jen si představuju, co právě řekla. Kuřecí se zeleninou. Vařený kuřecí se zeleninou! Před několika lety banální spojení, jídlo pro chudý. Ted' to zní skvěle! Zeptal bych se s jakou zeleninou, ale stejně na tom nesejde. Může tam bejt jakákoli, protože bude čerstvá, krásná, voňavá. To je to hlavní. Nic konzervovanýho, hnusnýho, bez chuti, rozměkklýho. Výborná pevná zelenina, která ještě praskne mezi zubama, pokud není vařená moc doměkka. Ale ani rozvařená by nevadila. Dneska ne.

„Tady,“ hodí přede mě Macanda talíř. V hustém vývaru vidím nejen krásný kusy kuřecího i s kostí, ale taky brokolici, červenou cibuli, fazolový lusky, kukuřici a mrkev.

„Dobrou chuť,“ popřeje mi Ernest.

Na lepším místě jsem zkolabovat nemohl.